

Kim Demişse Halt Etmiş

– AhmetZeytinci · 26 Temmuz 2015

Bekârlık sultanlıkmiş, hıh! Kim demişse onu halt etmiş. Bekârlık rezilliğin daniskası hem de. Bunu daha önce de biliyorduk da fazla yalnız kalmadığımız için pek dillendirmiyorduk cesaret ile... Anlatacaklarımı dinleyince siz de bana hak vereceksiniz...

Hanımı gönderince kayınvalideye haliyle oğlan ve ben evde bir başımıza geçinmeye ve hayata tutunmaya çalışıyoruz en özgürcesine. Hanım benim çok becerikli ve elli ayaklı olduğundan, bendeniz ne bulaşık makinesine, ne çamaşır makinesine, ne ütüye elimi de ayağımı da sürmem, hatta yanlarında bile geçmem/geçmezdim, ama gel gör ki o olmayınca az buçuk onları da bilmek gerekiyormuş. Sabah evden çıkıyoruz oğlan ile anca akşam saat yedi buçuk gibi ev de oluyoruz. Eve bir gelirsin, yemek masasının üstünde dün yediğimiz yemeklerin tabakları ve üstünde onlarca sinek. Oğlan daha eve gelmemiş. Hemen cepten telefona asıl. "Oğlum niye tabaklara su geçirip de bulaşık makinesine koymadın yavrurum?" Oğlan'dan " Kem küm ehem şey." gibi kelime ve cümle olarak anılmayan bir kaç ünlemler dizisi." sinirlenirim epeyce ama ne fayda. Camı açarsın ve sinekleri eşek cennetine ya da sinek cennetine göndermek için faaliyetlere başlarsın.

Yine Allah'ın torbaya girmeyen bir başka günü dehşet olaylar. Sabah kahvaltı etmişiz bir gün öncesinde oğlan ile annesi yok ya, iyi beslensin diye eve iki üç çeşit reçel, tereyağı, peynir, salam, ne ararsanız almışım, dolap dolu. Büyük bir mutluluk ile kapıyı açıp da mutfağa seğırtince, bir de ne görelim. Yerler de ben diyeyim beş yüz siz deyin bin beş yüz adet, dişili erkekli, çoluklu çocuklu, amca, dayı, yeğen karıncalar. Yediğimiz reçellere dikkat etmemiş azıcık yere damlatmışız, onlarda başına üşüşmüşler maale. O anda tansiyon ve moral ters orantılı, tansiyon yukarı, moral sıfıra doğru son sürat. Ne yapsam da bunları bir şekilde def etsem hem evden hem de hayatımdan? Ya arkadaş çok da severim aslında, baharda ve yaz aylarında üstlerine basmamak için büyük çaba harcarım, mübarek hayvanlardır benim gözümde karıncalar. Kur'an da bile geçer Hazreti Süleyman'ın ordusuna yol göstermişlerdir. Aklıma da bir şeyler gelmiyor ki karıncaları bertaraf etmek için neler yapılacağı.

Hemen telefon sarkıtırım hanıma, hanımdan akıl alalım bakalım. Lakin epey uğraşacağız bunlar ile öldürmek hiç aklımdan ucundan geçmez evi istila etmiş olsalar bile. Hanım "Elektrik süpürgesini al onun ile topla hepsini bir yere sonra da süpürgenin içini çıkarıp bahçeye silkelersin." dedi, ama içime kurt düştü "Ölmezler mi garipler?" bir şeycik olmaz diye düşünüyorum. Hanım da öyle dedi "Bir iki tanesi ölse bile yine yaşar çokları" O sırada oğlanda eve gelince uğraşa uğraşa karıncaları mutfaktan temizledik, temizlemesine ama hem canımız çıktı, hem de ter kıçımızdan çıktı. Rahat bir iki kilo vermişizdir yarım saat kırk beş dakikada...

Bu arada günler geçiyor. Haliyle yaz ayları her gün duş alıyoruz oğlan ile, iç çamaşırlarımız yavaş yavaş

azalıyor. Hayır, ben bilmiyorum çamaşır makinesini çalıştırmayı diyelim, oğlunda öğrenmemiş ki. Hanım evdeyken bir tek onun söylediği, işaret ettiği düğmeye basardım hepsi o, gerisi hikâye, masal artık ne sayarsan say...

Balkona çıktık akşam eve gelince, oğlan ile yemek yiyeceğiz. Baktım balkonda ki çiçekler boynunu bükmüş. Oğlana döndüm "Evlat çiçekler solmuş gibi sanki sen sulamıyor musun bunları?" şaşırıldı o da "Yok ben sulamıyorum sen sulayacak idin ya baba." aksiliğe bak her şey peş peşe geliyor. "Ben de sen sulayacaktın zannediyordum." Hışımla yerimden kalkar banyodan kovalara su doldurmaya giderim. Oğlana da sitem bombaları gider."Ah oğlum ah sen benden ben de senden bekliyorum bu işleri, telef edecektik neredeyse çiçekleri, annen de gelince bizi telef eder hem vallahi hem de billahi." Allah'ın işi işte tesadüf bu ya bir saat kadar sonrada hanım telefonda arıyor bizi. Bir iki hoş beşten sonra laf döner dolaşır çiçeklere gelir."Çiçeklerime iyi bakıyorsunuz değil mi Ahmet, sen de Barış'da biraz unutmak sandır, unutmayın sakın benim çiçeklerimi sulamayı." Unutur muyuz hiç ne mümkün, çiçek sulamak hiç aklımızdan çıkmıyor. Külliye yalan. Neredeyse elden çıkıyordu çiçekler fark etmesek. "Tabi hatun tabi unutmak ne kelime, çiçeklerin de sana selamı var."

Ev de yapılacak her şeyi bilmesem de, bazı ufak tefek bildiklerimde var, kendime Türk Kahvesi yapmak gibi. Alırsın cezveyi Ahmet, suyunu koy, kahveyi boca et, iki tane şeker, kısık ateşte pişirmeye başla bakalım. Hafifte karıştırılır. O anda kapı çalar. Hay Allah kim ki akşam, akşam? Kahveyi ocakta bırakıp kapıya bakarım. Pazarlamacılar gelmiş. Atatürk rozeti, bir kaç kitap, arma, anahtarlık. "Yok, kardeşim ben de hepsi var." pazarlamacı inatçıdır biraz. Ama ben de inadım. Hatta inatlaştığım zaman "İnadım inat ...içim iki kanat." cümlesini de çok kurmuşumdur. O ısrar eder satmak için. Ben de almamak için mücadele ederim. Neyse göndeririz arkadaşı, Mutfağa bir gelirim ki kahve taşmış. "Hay ben senin pazarlamacı gibi." sonrasını yazmıyorum terbiyem müsait olmadığından...

Bir daha söylüyorum üstüne basa basa, lakin hayatını bekâr olarak sürdüren arkadaşlarımda bu laflarıma kesinlikle alınmasınlar. Ben beceriksiz bir bekâr olduğum için çoğu laflarda kendime gidiyor kendime. Benim için, bekârlık sultanlık filan değil hem vallahi hem de billahi rezillik rezillik. Siz siz olun, hanımlarınızın kıymetini bilin derim. Allah onları başımızdan eksik etmesin hiç bir zaman, yoksa nice olur halimiz nice olur...